

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 104.571 van 12 maart 2002
in de zaak A. 107.770/X-10.445.**

In zake : Joris VAN WALLEGHEM,
die woonplaats kiest bij
Advocaat D. LINDEMANS,
kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,
Keizerslaan 3

tegen :

1. de gemeente ZONNEBEKE,
2. het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat B. BRONDERS,
kantoor houdende te 8400 OOSTENDE,
E. Beernaertstraat 106.

tussenkomende partijen :

1. n.v. INAFZO
2. n.v. TERCA ZONNEBEKE
die woonplaats kiezen bij
Advocaat R. HONORE
kantoor houdende te 8700 KORTRIJK
President Kennedypark 4A.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE Xe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Joris VAN WALLEGHEM op 20 juli 2001 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 5 juni 2001 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Zonnebeke waarbij aan de n.v. INAFZO en de n.v. TERCA ZONNEBEKE de vergunning wordt verleend voor de regularisering en herstructurering van een kleiontginning en aanleg van een openbaar, sportief en educatief bos met bijhorende voorzieningen op een perceel gelegen te Zonnebeke Ieperstraat 192, kadastraal bekend Sectie A, nrs. 0244b, 0263a, 0312e, 0349f, 0350b en 0369f;

Gezien het administratief dossier van de eerste verwerende partij;

Gezien de nota van de tweede verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur P. BARRA;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 6 november 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 7 december 2001;

Gehoord het verslag van Staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat T. EYSKENS die, loco Advocaat D. LINDEMANS verschijnt voor de verzoekende partij, van Advocaat M. DE KOCK, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, van Advocaat P. LOUAGE die, loco Advocaat B. BRONDERS verschijnt voor de tweede verwerende partij en van advocaten R. HONORE en F. VANDEN BERGHE, die verschijnen voor de tussenkomende partijen;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur P. BARRA;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de n.v. INAFZO en n.v. TERCA ZONNEBEKE met een verzoekschrift van 14 augustus 2001 hebben gevraagd in het administratief kort geding te mogen tussenkomen; dat zij de begunstigten zijn van de thans bestreden beslissing; dat er grond is om het verzoek in te willigen;

Overwegende dat de raadsman van de eerste verwerende partij op 29 september 2001 vraagt een kopie van het "veldverslag van 10 augustus 2001" opgesteld door de milieudienst van de gemeente Zonnebeke te voegen bij het dossier; dat het overleggen van bijkomende stukken niet is voorzien in het procedurereglement betreffende de behandeling van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging; dat bovendien voornoemd stuk op het eerste gezicht geen betrekking heeft op een aangelegenheid die in voorkomend geval toch ambtshalve door de Raad van State zou moeten worden onderzocht; dat derhalve dit bijkomend stuk uit de debatten worden geweerd; dat ook de brief van 10 oktober 2001 met de bijgevoegde stukken van verzoeker als repliek op voormeld bijkomend stuk en het

door verzoeker ter terechtzitting neergelegde stuk, om dezelfde redenen uit de debatten dienen te worden geweerd;

Overwegende dat de tussenkomende partijen op 31 mei 2000 een aanvraag indienen strekkende tot "regularisering en herstructurering van een kleiontginning en aanleg van een openbaar, sportief en educatief bos met bijhorende voorzieningen" op een perceel gelegen Ieperstraat 192, kadastraal bekend sectie A, nrs. 0244b, 0263a, 0312e, 0349f, 0350b en 0369f; dat in deze stand van het geding kan worden aangenomen dat de betrokken percelen volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 14 augustus 1979 vastgesteld gewestplan Ieper-Poperinge grotendeels zijn gelegen in ontginningsgebied met nabestemming gebied voor gemeenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoorzieningen en, weze het betwist door de tussenkomende partijen, voor een klein deel in agrarisch gebied; dat ook de bestreden beslissing lijkt te zijn uitgegaan van voornoemde bestemmingsvoorschriften;

Overwegende dat in de toelichtingsnota bij de vergunningsaanvraag het voorwerp van de aanvraag als volgt is weergegeven :

"In voorliggend dossier wordt een bouwvergunning aangevraagd voor de regularisering en herstructurering van een kleiontginning en de aanleg van een openbaar, sportief en educatief bos met bijhorende voorzieningen. Dit omvat het volgende :

- afwijking bouwvergunning van de n.v. INAFZO van 10 juni 1985 voor een gedeelte van zone 1;
- voor zoveel als nodig, regularisatie van alle bestaande uitgravingen door de n.v. Terca Zonnebeke in zone 1 en zone 5 ;
- regularisatie van afvalstoffen en afdekmaterialen in een gedeelte van zone 1 gelegen boven de toegestane hoogtes van de bouwvergunning van 1985 van de n.v. INAFZO;
- regularisatie van afvalstoffen, afdekmaterialen en klei in een gedeelte van het voormalige perceel 316n in zone 1;
- regularisatie van het streekeigen materiaal (klei en bewortelingsgrond) en afdek materiaal dat in een gedeelte van het voormalige perceel 322b in zone 1 geborgen is;
- regularisatie van het streekeigen materiaal (klei en bewortelingsgrond) dat geborgen is in zone 5;
- regularisatie van de afvalstoffen in zone 5 (gelegen buiten het BPA);
- reliëfwijziging voor de volumes niet begrepen in vorige omschrijvingen in zone 1 en zone 5 (gelegen buiten het BPA) ter realisatie van het landschapsplan;
- reliëfwijziging voor aanvullen bres in perceel 350b met streekeigen materiaal;
- aanleg van een voetgangersweg naar het bos en een overbrugging van de Haenebeek;
- regularisatie van de bestaande dienstwegen en aanleg van nieuwe dienstwegen;

- aanleg van een sportinfrastructuur (fit-o-meter) en de bouw van een polyvalente overdekte ruimte, een overdekte picknicktafel en een informatiepaneel";

dat luidens de aanvraag "de inrichting en beplanting van het bos is opgenomen in de landschapsstudie dd. 14 februari 2000 (...)", dat "de inrichting en beplanting van het bos zal gebeuren door de n.v. INAFZO"; dat in deze landschapsstudie, die als bijlage is gevoegd bij de vergunningsaanvraag, de doelstelling ervan als volgt is omschreven :

"Deze landschapsstudie werd opgesteld voor een gebied van ongeveer 19 ha, gelegen op 1,5 km ten westen van het centrum van Zonnebeke (West-Vlaanderen). Het betreft een kleigroeve die na ontginning werd uitgebaat als categorie 1-deponie. Op de oostelijke helft van het terrein vindt nog exploitatie plaats, namelijk verdere uitgraving. De uitgegraven klei werd en wordt gebruikt voor de ernaast gelegen steenbakkerij. Het gebied waarvoor het plan wordt opgesteld bestaat uit de zones 1 en 5 (...) met een oppervlakte van respectievelijk 10ha 05a 49ca en 6ha 99a 59ca of in totaal 17ha 05a 08ca. Volgens het gewestplan is het studiegebied aangeduid als "ontginningsgebied met nabestemming gebied voor gemeenschapsvoorzieningen en openbaar nut". De landschapsstudie dient dus ook tegemoet te komen aan deze eisen. Na afwerking zal het gebied voor het publiek worden opengesteld. Er wordt geopteerd om een gebied in te richten dat op termijn vrij toegankelijk wordt voor zachte recreanten, in het bijzonder wandelaars. Dit gebied moet sowieso aantrekkelijk zijn voor deze recreanten. Nabij de ingang van het terrein wordt een schuilgelegenheid voorzien voor een 20-tal personen, zoals een klas schoolkinderen of een begeleide groep voor een natuurwandeling. Deze schuilplaats in kiosk-vorm is voor iedereen toegankelijk met zitbanken, zodat het een polyvalent karakter heeft (rusten, schuilen, spelen, ontmoetingsplaats voor wandelaars, e.d.). Halverwege het gebied wordt eveneens een overdekte picknickplaats ingericht die tevens als zitbank kan dienst doen. Tenslotte wordt een fit-o-meter parcours aangelegd dat het gebied ook voor sportieve mensen aantrekkelijk zal maken. Op die manier wordt een belangrijk openbaar nut beoogd. Terzelfdertijd kan echter perfect een aanzienlijke ecologische meerwaarde gecreëerd worden door een aangepaste keuze van de aan te planten vegetaties en diverse "kleine landschapselementen". De klemtoon komt aldus veel meer op "bos" en "landschap" dan op "park" te liggen.";

dat bij de bouwaanvraag een verklaring is gevoegd van 8 mei 2000 van de eigenaars van de voornoemde kadastrale percelen 244 b, 263a, 312e, 349f en 369f die er zich "onvoorwaardelijk en onherroepelijk " toe verbinden om :

"1. nadat de vermelde percelen door de N.V. INAFZO zullen zijn opgevuld en afgewerkt zoals hoger omschreven, de bovengenoemde percelen 263 a, 312 e, 349 f en 369 f alsook de zate van de toegangsweg op perceel 244 b op eerste verzoek en naargelang de gekozen modaliteit van de gemeente of welke andere overheid ook hetzij af te staan voor de prijs van 1 BEF hetzij te laten inlijven bij het openbaar domein op eenvoudige beslissing van de overheid die vaststelt dat deze goederen bestemd zijn voor het publiek;

2. kosteloos en ten eeuwigen titel de terreinen en de opstaande infrastructuur open te stellen voor het publiek en de gemeente of welke overheid ook

toestemming te geven op de terreinen de bebossing te verwijderen en/of aan te passen en hierop andere gemeenschaps- en openbare nutsvoorzieningen te realiseren die zij nuttig acht.

En :

op eerste verzoek van de gemeente of welke andere overheid ook voor een door hen aan te duiden notaris te verschijnen ten einde de hiervoor vermelde verbintenissen notarieel te laten akteren";

dat verder bij de aanvraag een verklaring van 8 mei 2000 van de eerste tussenkomende partij is gevoegd waarin deze zich er toe verbindt, "nadat de vermelde percelen zullen zijn opgevuld en afgewerkt (...), de terreinen en de opstaande infrastructuur open te stellen voor het publiek (en) de gemeente of welke overheid ook toestemming te geven op de terreinen de bebossing en opstaande infrastructuur te verwijderen en/of aan te passen en hierop andere gemeenschap- en openbare nutsvoorzieningen te realiseren die zij nuttig acht"; dat in het raam van het georganiseerde openbaar onderzoek twee bezwaren worden ingediend, waaronder één van de verzoeker en zijn echtgenote; dat op 4 mei 2001 de gewestelijke stedenbouwkundig inspecteur twee certificaten bedoeld in artikel 158 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening verleent m.n. één aan elk der tussenkomende partijen; dat op voorwaardelijk gunstig advies van de gemachtigde ambtenaar, het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Zonnebeke, op 5 juni 2001 de thans bestreden stedenbouwkundige vergunning verleent onder de volgende algemene voorwaarden :

"a) In uitvoering van het decreet van 28.06.1985 moet zo nodig voor de beoogde bedrijvigheid, naargelang de klasse van de hinderlijke inrichting, bij de voor het milieu bevoegde overheid, een milieuvergunning verkregen worden of moet de inrichting onderworpen worden aan de meldingsplicht, zoniet kan van de afgegeven bouwvergunning geen gebruik gemaakt worden

b) de landschapsstudie (bijlage 10 van het aanvraagdossier) dient gerealiseerd;

c) nadat de vermelde percelen zullen zijn opgevuld en afgewerkt overeenkomstig de landschapsstudie moeten de percelen 263 a, 312 e, 349 f en 369 f alsook de zate van de toegangsweg op perceel 244 b op eerste verzoek en naargelang de gekozen modaliteit van de gemeente of welke andere overheid ook hetzij worden afgestaan voor de prijs van 1 BEF, hetzij worden ingelijfd bij het openbaar domein op eenvoudige beslissing van de overheid die vaststelt dat deze goederen bestemd zijn voor het publiek, minstens dienen van dit tijdstip af de terreinen en de opstaande infrastructuur kosteloos opengesteld voor het publiek.

(...)"

dat de vergunningverlenende overheid haar standpunt motiveert als volgt :

"Het [college van burgemeester en schepenen] kan het hierboven vermeld eensluidend advies van de gemachtigde ambtenaar bijtreden. Dit advies wordt ook als haar standpunt beschouwd.";

dat zij verder in het overwegende gedeelte haar bespreking van de bezwaren en haar advies aan de gemachtigde ambtenaar overneemt;

Overwegende dat de tussenkomende partijen het belang van de verzoeker bij de vordering betwist; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen exceptie uitspraak te doen; dat een onderzoek van en uitspraak over deze exceptie alleen nodig is indien zou komen vast te staan dat de grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing vervuld zijn, wat, zoals hierna zal blijken, niet het geval is;

Overwegende dat de tussenkomende partijen een voorbehoud maken omtrent de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing die vereist dat de verzoeker een annulatieberoep tegen de bestreden beslissing heeft ingediend;

Overwegende dat de verzoeker met een afzonderlijk per post aangetekend verzoekschrift van 20 juli 2001 eveneens de nietigverklaring heeft gevorderd van de thans bestreden beslissing; dat, aangezien het beroep tot nietigverklaring op dezelfde dag als de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing is ingediend, in deze stand van het geding het beroep tot nietigverklaring tijdig lijkt te zijn ingediend; dat het "voorbehoud" feitelijke grondslag mist en dient te worden verworpen;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat, wat de eerste door artikel 17, § 2, gestelde voorwaarde betreft, de verzoeker een eerste middel afleidt uit de schending van artikel 158 van het decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening (hierna : D.R.O.) doordat de regularisatieaanvraag is aangevraagd vóór het voorstel van vergelijk, terwijl een regularisatieaanvraag moet worden aangevraagd na het voorstel van vergelijk; dat hij dit middel toelicht als volgt :

"Artikel 158 van het D.R.O. bepaalt dat 'de regularisatievergunning moet worden aangevraagd binnen een termijn van zes maanden na het voorstel van vergelijk'.

Op 1 mei 2000 is het artikel 158 in werking getreden.

Uit de parlementaire voorbereiding (Parl. St. VI. R. 1998-99, nr. 1332-1,73-74.) blijkt duidelijk dat het door de decreetgever vooropgestelde mechanisme het volgende is: vooreerst dient betreffende de transactiesom een vergelijk getroffen te worden, vervolgens begint een termijn te lopen van zes maanden waarbinnen de transactiesom betaald moet worden en de vergunning moet worden aangevraagd, tenslotte moet het betalingscertificaat voorhanden zijn om de regularisatievergunning te kunnen verlenen.

De regularisatieaanvraag wordt op 8 mei 2000 ingediend en is derhalve onderworpen aan de procedurevoorschriften van artikel 158.

Uit het verslag dd. 9 augustus 2000 van de secretaris van Zonnebeke over de bijeenkomst bij de gemachtigde ambtenaar te Brugge blijkt duidelijk dat er nog geen vergelijk bestaat. Meer nog de gemeentesecretaris acteert dat de aanvraag onontvankelijk is.

De transactiecificaten dd. 4 mei 2001 vermelden uitdrukkelijk dat het voorstel van vergelijk dateert van 13 april 2001.

Dit betekent dat de aanvraag niet geldig kon worden ingediend op 8 mei 2000 nu blijkt dat het voorstel van vergelijk 11 maanden later plaatsvond, en derhalve moet de bestreden vergunning nietig worden verklaard.";

Overwegende dat de tweede verwerende partij antwoordt dat uit de artikelen 158, § 1 en 159 D.R.O. enkel blijkt "dat er pas een regularisatievergunning kan worden verleend indien er een voorafgaandelijke betaling gebeurt van de transactiesom zoals deze is vastgesteld door de stedenbouwkundige inspecteur, met toestemming van de vergunningverlenende overheid", dat er "geen enkele bepaling (is) die het indienen van de regularisatievergunning, vooraleer de vergunningsaanvrager beschikt over het bewijs van betaling van de transactiesom, maar waarvan dit bewijs in de loop van de vergunningsprocedure wordt voorgelegd, sanctioneert met de nietigheid van de verleende vergunning", dat niets belet dat lopende de vergunningsprocedure de certificaten houdende betalingsbewijs van de transactiesom worden voorgelegd, dat dit in casu gebeurde op 4 mei 2001;

Overwegende dat de tussenkomende partijen repliceren dat de bewoordingen van artikel 158 D.R.O. niet beletten dat de aanvragers een vergunningsdossier indienen voordat een voorstel van vergelijk door de stedenbouwkundige inspecteur wordt gedaan, dat de termijn van zes maanden een vervaltermijn is voor het nuttig indienen van de regularisatievergunning, "dit wil zeggen een uiterste datum waarbinnen een regularisatievergunning moet worden ingediend, (dat) indien geen regularisatievergunning wordt aangevraagd binnen de termijn van zes maanden na het voorstel van vergelijk (...) immers geen vergelijk meer tot stand (kan) komen"; dat zij voorts stellen dat het gevolg van het indienen van een vergunnings-

aanvraag vooraleer er een voorstel van de stedenbouwkundige inspecteur voorhanden ligt, er enkel in bestaat dat de regularisatievergunning in afwachting van het voorstel niet kan worden behandeld, dat er van nietigheid van de aanvraag geen sprake kan zijn; dat ze verder aanvoeren dat procedureel een vergunning kan worden aangevraagd vooraleer het voorstel van vergelijk wordt geformuleerd, tevens blijkt uit een rondschrijven naar de gemeenten van 4 december 2000 vanwege de Minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, dat het voor zich spreekt dat de praktijk zo zal zijn dat veel voorstellen van vergelijk slechts kunnen worden geformuleerd nadat overtreders een regularisatieaanvraag hebben ingediend, dat de stedenbouwkundige inspecteur onmogelijk uit eigen beweging alle overtredingen die voor regularisatie in aanmerking komen, actief kan gaan opsporen, dat er een mogelijkheid moet bestaan "om zelf bij de inspecteur bouwovertradingen 'op te biechten' en een voorstel van vergelijk aan te vragen, (dat) de indiening van een regularisatieaanvraag (...) een ondubbelzinnige vraag aan de stedenbouwkundige inspecteur (is) om een voorstel van vergelijk te formuleren";

Overwegende dat artikel 158 D.R.O. bepaalt wat volgt :

"§ 1. Bestaat het in artikel 146 bedoelde misdrijf niet in het uitvoeren van werken of het verrichten of voortzetten van handelingen of wijzigingen die een inbreuk plegen op de ruimtelijke uitvoeringsplannen of plannen van aanleg of op de uitvoering van de krachtens dit decreet vastgestelde verordeningen of op de voorschriften van een verkavelingsvergunning, en komen die werken, handelingen en wijzigingen in aanmerking voor de afgifte van de vereiste vergunning, dan kan de stedenbouwkundige inspecteur, met toestemming van de vergunningverlenende overheid, een vergelijk treffen met de overtreder op voorwaarde dat hij een geldsom betaalt, hierna transactiesom te noemen, en een regularisatievergunning aanvraagt.

De regularisatievergunning moet worden aangevraagd binnen een termijn van zes maanden na het voorstel van vergelijk.

Het vergelijk wordt slechts definitief indien de overtreder de regularisatievergunning, bedoeld in artikel 159, heeft verkregen en de transactiesom heeft betaald.

Door het definitief geworden vergelijk vervallen de strafvordering en het recht van de overheid om herstel te vorderen.

§ 2. De Vlaamse regering bepaalt het bedrag van de transactiesom, alsook de wijze en de modaliteiten van betaling van de transactiesom.

De rekenplichtige van het grondfonds geeft van de betaling onmiddellijk kennis aan de stedenbouwkundige inspecteur. Deze ambtenaar stelt vervolgens, op voorwaarde dat de regularisatievergunning werd aangevraagd en kan worden verleend zoals bepaald in § 1, een certificaat op waarin de betaling van de transactiesom en de aanvraag van de regularisatievergunning bevestigd worden en bezorgt dit certificaat aan de overtreder, de vergunningverlenende overheid en de procureur des Konings.

De stedenbouwkundige inspecteur licht hen ook onmiddellijk in over de weigering van het vergelijk of het verstrijken van de in § 1 bedoelde termijn.

Een afschrift van het certificaat wordt eveneens bezorgd aan de hypotheekbewaarder, bedoeld in artikel 160.";

Overwegende dat artikel 159 D.R.O. luidt als volgt :

"In de gevallen bedoeld in artikel 158, § 1, kan een vergunning worden verleend volgens de vergunningsprocedure van dit decreet. Deze regularisatievergunning kan echter slechts worden verleend na de opstelling van het certificaat, bedoeld in artikel 158, § 2.

Indien de vergunning niet wordt verleend, wordt de transactiesom onmiddellijk terugbetaald.

De lasten en voorwaarden die kunnen opgelegd worden in het kader van de vergunning zijn ook hier van toepassing.";

Overwegende dat in deze stand van het geding kan worden aangenomen dat op het eerste gezicht geen regularisatievergunning kan worden verleend dan na het opstellen van het certificaat bedoeld in artikel 158, § 2, D.R.O. waarin de betaling van de transactiesom en de aanvraag van de regularisatievergunning bevestigd worden; dat het artikel 158, tweede lid, D.R.O. zich lijkt te beperken tot het bepalen van een termijn binnen dewelke een regularisatievergunning moet worden aangevraagd na het voorstel van vergelijk; dat het door de verzoeker geschonden geachte artikel 158 D.R.O. niet lijkt uit te sluiten dat een aanvraag voor een stedenbouwkundige vergunning wordt ingediend zonder het in artikel 158, § 1, tweede lid, D.R.O., bedoelde voorstel van vergelijk af te wachten, op voorwaarde dat, zoals aangehaald, de regularisatievergunning niet wordt verleend vóór het opstellen van het certificaat bedoeld in artikel 158, § 2, D.R.O.; dat te dezen de bouwaanvraag werd ingediend vóór het voorstel tot vergelijk; dat in deze stand van het geding kan worden aangenomen dat dit op zich alleen de bestreden beslissing niet onwettig lijkt te maken; dat het eerste middel niet ernstig is;

Overwegende dat verzoeker in een tweede middel de schending aanvoert van artikel 158 D.R.O., "van de bindende en verordenende kracht van het gewestplan Ieper-Poperinge, - meer bepaald de bestemmingen "ontginningsgebied met nabestemming gebied voor gemeenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoorzieningen" en "agrarisch gebied" - en van de goede plaatselijke ordening zoals verwoord in artikel 20 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen", doordat "de betreffende regularisatievergunning voor een afvalstort de bindende kracht van het gewestplan niet eerbiedigt, noch verantwoordbaar is in het kader van de toetsing aan de goede plaatselijke ordening", terwijl "de voorwaar-

den voor een regularisatievergunning strikt dienen nageleefd te worden, waardoor de vergunning conform de bindende kracht van het gewestplan en de goede plaatselijke ordening moet worden verleend"; dat hij dit middel toelicht als volgt :

"1. Over de voorwaarden tot regularisatie.

Het oprichten van een bouwwerk zonder de nodige bouwvergunning is strafbaar gesteld met geldboete en gevangenisstraf.

De wetgever, en later de decreetgever, heeft het nodig geacht om - naast herstel in de oorspronkelijke toestand- een mogelijkheid tot administratieve transactie open te stellen. Ofschoon de vergunning in principe verplicht moet worden aangevraagd en verleend voor een aanvang wordt gemaakt met het bouwen, heeft uw Raad inderdaad aanvaard dat de vergunning achteraf kan worden verleend als regularisatievergunning (...). Het één en het ander is heden uitdrukkelijk opgenomen in de artikelen 158 en 159 van het D.R.O.

De op 1 mei 2000 in werking getreden procedure voor het verlenen van zo'n regularisatievergunning verloopt als volgt (...) :

b. er moet een vergelijk getroffen worden met de stedenbouwkundige inspecteur betreffende de te betalen transactiesom;

c. binnen de 6 maanden na het voorstel van vergelijk moet de regularisatievergunning worden aangevraagd (zoals het eerste middel toelicht, is de vergunning niet na maar wel vóór het vergelijk aangevraagd en dient zij derhalve nietig verklaard te worden);

d. de regularisatieaanvraag, waarvan de voorwaarden zijn :

- het misdrijf mag niet bestaan in het uitvoeren van werken, handelingen of wijzigingen die een inbreuk uitmaken op plannen van aanleg;

- de in overtreding tot stand gebrachte werken, handelingen of wijzigingen moeten, met het oog op de goede plaatselijke ruimtelijke ordening, in aanmerking komen voor de aangifte van de vereiste vergunning;

'Er moeten derhalve' (...) 'uitzonderlijke en ernstige motieven voorhanden zijn, want er treedt een wijziging op van de juridische toestand. Het vergelijk heeft (bovendien) tot gevolg dat de publieke vordering en het recht van de overheid om enig verder herstel te eisen vervallen.' (...).

Dienaangaande stelt de verzoekende partij vast dat de hogervermelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor een regularisatievergunning, niet vervuld zijn. Alleen al daarom had het gemeentebestuur van Zonnebeke nooit de bestreden regularisatievergunning mogen verlenen aan de aanvragers.

2. Strijdigheid met de bestemmingsvoorschriften van het ontginningsgebied met nabestemming gebied voor gemeenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoorzieningen.

De verzoekende partij verwijst naar het arrest van uw Raad, nr. 84.369, 23 december 1999, inzake Van Walleghem en Vergote tegen de gemeente Zonnebeke en het Vlaamse Gewest.

In deze zaak heeft verzoekende partij een verzoekschrift ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Zonnebeke waarbij aan de n.v. Inafzo de bouwvergunning wordt verleend voor het wijzigen van het reliëf van de percelen gelegen aan de Ieperstraat te Zonnebeke, kadastraal bekend onder sectie A, nrs. 312e, 349f en 369f.

(...).

Leest men de 'beknopte beschrijving van de aanvraag' er op na, dan wordt duidelijk dat daarin het werkelijke voorwerp van de aanvraag omschreven wordt.

Ook de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur heeft het in het betalingscertificaat dd. 4 mei 2001 over de 'realisatie van een afvalstort' (...)

De Vlaamse minister vermeldt in zijn beslissing dd. 19 juni 2001 betreffende het beroep ingediend tegen de gedeeltelijke afschaffing van de voetweg nr. 30, duidelijk de stortactiviteiten van de n.v. Inafzo en wijst er bovendien op dat er geen sprake kan zijn van een 'veilige, nuttige, noch recreatief aantrekkelijke verbinding voor zwakke weggebruikers'.

Het gaat derhalve wederom over het 'opvullen met afval', wat door uw Raad als een tussenbestemming -en geen nabestemming- wordt beschouwd, en derhalve ingaat tegen de stedenbouwkundige voorschriften van het gewestplan.

In ondergeschikte orde stelt de verzoekende (...) bovendien vast dat de verwerende partij niet de minste intentie toont om de rechtspraak van uw Raad in haar vergunningbeleid toe te passen. De verwerende partij beweert immers :

'Een openbaar, sportief en educatief bos met bijhorende voorzieningen is aan te merken als een gemeenschapsvoorziening of voorziening van openbaar nut. De opvulling van de putten draagt bij tot de realisatie van deze voorziening. De realisatie van de bestemming 'zone voor gemeenschapsvoorzieningen en openbaar nut' kan een luik opvulling inhouden. Het storten van afval kan beschouwd worden als een wijze van (stedenbouwkundig) saneren van de plaats in de zin van artikel 17. 6. 3. , tweede lid van het K.B. van 28 december 1972 (...). Dat het gewestplan niet in een stortgebied voorziet vormt voor deze werken geen beletsel. Het K.B. van 1972 bevat ook geen afzonderlijke stortgebieden. Uit de aan aanvrager Inafzo afgeleverde milieuvergunningen blijkt dat opvulling onder strikte milieuvergunningsvoorwaarden ook milieukundig aanvaardbaar is. De opvulling van de putten zal de schending van het landschap ongedaan maken en een meerwaarde voor de omgeving opleveren.'

De verzoekende partij betwist dat het storten van afval in onderhavige zaak beschouwd kan worden als een saneren van de plaats in de zin van artikel 17. 6. 3. , tweede lid van het Inrichtingsbesluit.

Ook het arrest van de VIe Kamer van uw Raad waarnaar dienaangaande verwezen wordt -waarvan de correcte referentie is : nr. 46.628, 24 maart 1994, inzake gemeente Lendeledede- dient juist gesitueerd te worden. Te dezen weze het duidelijk dat het vernoemd arrest een schorsingsarrest is.

Intussen is in deze zaak de uitspraak ten gronde geveld, zodat het raadzaam is om het vernietigingsarrest te beschouwen (R.v.St., nr. 83.053, 21 oktober 1999, inzake de gemeente Lendeledede) : 'Er blijkt trouwens nog geen concrete invulling te zijn gegeven aan die nabestemming gemeenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoorzieningen. Het valt dan ook niet in te zien hoe het besluit van de milieuvergunningverlenende overheid zou kunnen indruisen tegen opties die door de overheden bevoegd voor ruimtelijke ordening en de stedenbouw zouden zijn genomen.'

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat het Lendeledede-arrest een betwisting omtrent een milieuvergunning betreft en dat de VIe Kamer van uw Raad zich niet heeft uitgesproken over de stedenbouwkundige aspecten van het gestelde probleem.

Bovendien heeft uw Raad de argumentatie van het schorsingsarrest -'het is niet evident dat het storten van huishoudelijk afval 'onmogelijk' kan worden beschouwd als een wijze van sanering van een plaats waardoor de nabestemming 'gebied voor gemeenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoorzieningen' zou kunnen worden gerealiseerd'- niet hernomen in het arrest ten gronde. Bijgevolg kan deze zinsnede uit het schorsingsarrest moeilijk beschouwd worden als 'vaste rechtspraak' van uw Raad.

Aldus blijkt dat de verwerende partij weigert om naar de toekomst toe gevolg te geven aan de overwegingen die uw Raad in het arrest tegen de gemeente Zonnebeke heeft uitgesproken. Niettemin komt het de verzoekende partij voor dat de naleving van de rechtspraak van uw Raad te dezen niet al te moeilijk is.

Bovendien beroept de verwerende partij zich op een schorsingsarrest in een milieuzaak waarvan de overwegingen niet zijn hernomen in de uitspraak ten gronde.

3. Strijdigheid met de bestemmingsvoorschriften van het agrarisch gebied.

Op het perceel 369f is een driehoekig gebied volgens het gewestplan agrarisch gebied

Dit gebied grenst aan de eigendom van de verzoekende partij.

De agrarische gebieden zijn allereerst bestemd voor de landbouw in de echte zin van het woord, dit is voor aan de grond gebonden agrarische bedrijven. Activiteiten die vreemd zijn aan de landbouw zoals een grondbewerkingsbedrijf (...) , zijn dus uitgesloten. In het landbouwgebied kunnen daarvoor geen terreinen worden aangelegd of gebouwen opgericht. Ook industriële (...) bedrijven zijn uitgesloten.

De verwerende partij weet dit blijkbaar zeer goed. Vandaar dat zij de grond die de bestemming van agrarisch gebied heeft gekregen omschrijft als een 'minimaal deel':

'Dat het deel van de aanvraag dat in agrarisch gebied gelegen is minimaal is en dat de aangevraagde werken in dit gebied niet onverenigbaar zijn met een landbouwkundige bestemming.'

De verzoekende partij kan daarentegen enkel vaststellen dat het opvullen van kleiputten met industriële afvalstoffen geen landbouwactiviteit is. Als dusdanig kan er dan ook geen regularisatievergunning worden verleend, het weze op een minimaal dan wel een maximaal deel van een bestemmingsgebied.

Het argument als zou het te dezen gaan om een eenvoudige toepassing van artikel 35 van het Veldwetboek is niet juist. Wellicht wordt trouwens artikel 35bis (en niet art. 35) bedoeld, waarin de afscheiding tussen bos- en landbouwgebied wordt behandeld.

Echter, artikel 35bis, § 4 bepaalt 'indien een plan van aanleg, opgemaakt ter uitvoering van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, bindende kracht heeft na het besluit tot afbakening van de onderscheidenlijk voor landbouw of voor bosbouw bestemde gedeelten, treedt het plan, voor zover het landbouw- en bosbouwzones vaststelt, volledig in de plaats van dit besluit.'

Derhalve moet uit artikel 35bis, § 4 worden afgeleid dat de gewestplanbestemming 'agrarisch gebied' primeert op het Veldwetboek. Hoger is reeds toegelicht op welke wijze de regularisatievergunning voor een stort onverenigbaar is met de gewestplanbestemming 'agrarisch gebied'.

4. De in overtreding tot stand gebrachte werken, handelingen of wijzigingen komen, met het oog op de goede plaatselijke ruimtelijke ordening, niet in aanmerking voor de aangifte van de vereiste vergunning.

Nu hoger is toegelicht dat de regularisatieaanvraag onverenigbaar is met de betreffende gewestplanbestemmingen, kan een dergelijk aanvraag nooit op een wettige wijze vergund vergund worden en kan zij noodzakelijkerwijze nooit verantwoord zijn in het kader van het vereiste naar een goede plaatselijke ruimtelijke ordening.

Bovendien brengt de verwezenlijking van de regularisatieaanvraag de hydro-geologische veiligheid van het gebied in het gedrang.

Er is immers een breuklijn in de Ieperse kleilaag (...). Dit maakt de klei die de zijwanden van de gegraven putten vormen kwetsbaar en verhoogt het risico op instorting van zo'n put. Mocht een deel van een wand van zo'n put, opgevuld met gevaarlijke afvalstoffen, scheuren of instorten, betekent dit dat het grond- en oppervlaktewater beoedeld wordt.

Dat een op het eerste zicht milieugerelateerde aangelegenheid onmiddellijke gevolgen op de ruimtelijke ordening van het gebied heeft is duidelijk. De stedenbouwkundige ingreep die het volstorten met gevaarlijk afval van de

kleiputten is, kan de bestemming van het omliggende agrarische gebied ernstig beïnvloeden zodat het deze bestemming niet meer kan verwezenlijken.

Tenslotte verwijst de verzoekende partij naar het hoger geciteerde arrest van uw Raad, nr. 84.369, 23 december 1999, inzake Van Wallegheem en Vergote tegen de gemeente Zonnebeke en het Vlaamse Gewest.

Uw Raad heeft inderdaad reeds vastgesteld dat niet op een voorwaardelijk wijze kan worden voldaan aan de verwezenlijking van de nabestemming.

Ook in bestreden vergunning wordt de verwezenlijking afhankelijk gesteld (in chronologische volgorde) van een landschapsstudie, van het volstorten van de kleiputten, van het initiatief van welke overheid dan ook, van de opname of wat dan ook in het openbaar domein, van het betalen of niet betalen van 1 symbolische frank aan de eigenaars, van het openstellen voor het publiek,...

Het weze duidelijk dat men hier wederom met een voorwaardelijke verwezenlijking van de nabestemming heeft te maken.

De regularisatievergunning voldoet dus evenmin aan de tweede gestelde voorwaarde.

Aldus kan enkel besloten worden tot de ernst van het ingeroepen middel."

Overwegende dat de tweede verwerende partij "vooreerst" opmerkt dat de verzoeker zowel bij het uiteenzetten van het eerste onderdeel van het middel - er is niet voldaan aan de voorwaarden tot regularisatie - als van het derde onderdeel - de vergunning met betrekking tot kadastraal perceel 369f strijdt met de bestemmingsvoorschriften van het agrarisch gebied - zeer vaag blijft "en zich enkel beperkt tot het opsommen van de wettelijke bepalingen om vervolgens, zonder enige verduidelijking noch redengeving, te besluiten dat deze zouden zijn geschonden", dat "dergelijke vaagheid bij het formuleren van het middel (...) de ontvankelijkheid van deze onderdelen van het middel met zich meebrengt"; dat zij verder repliceert dat uit de aanhef van het bestreden besluit blijkt dat de huidige aanvraag verschilt van voorgaande aanvragen waarover de Raad reeds uitspraak deed, dat de huidige aanvraag meer omvat dan het enkel stellen dat de stedenbouwkundige vergunning zal "bijdragen" tot de nabestemming, dat de effectieve realisatie van de nabestemming nu ook deel uitmaakt van de gevraagde vergunning, dat uit de voorliggende landschapsstudie blijkt hoe wordt voorzien in de aanleg van een openbaar, sportief en educatief bos met ondermeer een informatiepaneel, een hoogstamboomgaard, een fit-o-meter, een schuil- en verzamelplaats voor twintig personen, een beschutte picknickplaats, een zone met gevarieerde natuurlijke elementen, ...; dat zij verder stelt dat "er (...) geen wettelijke bepaling (bestaat) die de aanvragers zou verhinderen zelf voorstellen te doen tot het realiseren van deze gemeenschapsvoorziening/voorziening voor openbaar nut, zonder dat zij hierbij het initiatief van de overheid dienen af te wachten, (dat) het volstaat dat de eigenaars zich ertoe verbinden de percelen na opvulling en afwerking op het eerste verzoek aan de overheid hetzij af te staan voor de prijs van 1 BEF, hetzij te laten inlijven bij het openbaar domein op eenvoudige beslissing van de overheid die vaststelt dat deze

goederen bestemd zijn voor het publiek, (dat) zij (...) zich er eveneens toe (verbinden) de terreinen kosteloos en ten eeuwige titel open te stellen voor het publiek, aan de overheid toe te laten de bebossing aan te passen en hierop andere gemeenschap- en openbare nutsvoorzieningen te realiseren die zij nuttig acht"; dat zij verder verwijst naar de hiervoor aangehaalde in de bestreden beslissing opgelegde voorwaarden; dat zij tot slot antwoordt dat wat het deel betreft dat agrarisch gebied uitmaakt, in het bestreden besluit wordt gesteld "dat de aangevraagde werken (...) niet onverenigbaar zijn met een landbouwkundige bestemming; dat zij "tevens (opmerkt) dat het bezwaar van verzoekende partij dienaangaande onduidelijk is gezien zelfs niet aangegeven wordt uit wat deze onverenigbaarheid zou bestaan";

Overwegende dat de tussenkomende partijen antwoorden dat aan de voorwaarden van artikel 158 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening is voldaan; dat ze verder betogen dat er geen strijdigheid met het bestemmingsvoorschrift "ontginningsgebied met nabestemming gebied voor gemeenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoorzieningen" bestaat, dat in de thans bestreden vergunningsaanvraag de realisatie van de nabestemming formeel is besloten, dat indien de aanvragers van de vergunning deze niet realiseren zij een bouwmisdrijf begaan "omdat de realisatie van het landschapsplan als voorwaarde van de vergunning is opgelegd en de vergunningsplichtige infrastructuur moet uitgevoerd worden zoals vergund", dat "precies omdat bij de vorige vergunningsaanvraag niet in realisatie van de nabestemming was voorzien, (...) het opvullen van de putten ook beschouwd (werd) als een tussenbestemming"; dat de tussenkomende partijen menen dat de Raad nog niet heeft geoordeeld dat de opvulling van putten (met stortmaterialen) principieel onverzoenbaar zou zijn met de nabestemming zone voor gemeenschapsvoorzieningen en openbaar nut, dat de Raad enkel van oordeel is dat deze opvulling op zich de bestemming niet vervult, wat wezenlijk verschillend is; dat zij verder betogen dat verzoeker ten onrechte de indruk wekt dat de aanvragers en de gemeente balorig zouden zijn als het er op aankomt de rechtspraak van de Raad toe te passen; dat wat de strijdigheid met de bestemmingsvoorschriften van het agrarisch gebied betreft, de tussenkomende partijen stellen dat "tegen de achtergrond van het ganse dossier, het gedeelte dat gelegen is in agrarisch gebied werkelijk minimaal is", dat verzoeker het aanvraagdossier miskent, dat in het agrarisch geen vergunning werd gevraagd noch bekomen voor het opvullen met industriële afvalstoffen, dat de opvullingen aldaar gebeuren met streekeigen materialen; dat voor zoveel als nodig, de tussenkomende partijen

opmerken dat wel degelijk artikel 35 en niet artikel 35bis van het Veldwetboek aan de orde is, dat de voorziene beplanting voldoet aan de vereisten van artikel 35 van het Veldwetboek zoals uit de landschapsstudie kan worden opgemaakt; dat de tussenkomen de partijen wat de overeenstemming met de goede plaatselijke ruimtelijke ordening van de werken waarvan de regularisatie werd bekomen, antwoorden wat volgt :

"c) Wat de overeenstemming betreft met de goede plaatselijke ruimtelijke ordening van de werken waarvan de regularisatie werd bekomen.

De gemeente heeft na kennis te hebben genomen van (i) het aanvraagdossier, van (ii) de opmerkingen die verzoeker in het kader van het openbaar onderzoek heeft uitgebracht, van (iii) de repliek die de aanvragers op deze bezwaren hebben geformuleerd, zelf het dossier onderzocht en positief geadviseerd.

Dit wil zeggen dat de gemeente van oordeel is dat de werken, handelingen en wijzigingen, vanuit het oogpunt van een goede ruimtelijke ordening beschouwd wel degelijk in aanmerking kwamen voor de afgifte van de vereiste vergunning in de zin van artikel 158 § 1 van het NDRO.

Ook de stedenbouwkundig inspecteur beaamde dat de werken vanuit het oogpunt van de goede ruimtelijke ordening beschouwd voor aflevering van de vergunning in aanmerking kwamen. Evenwel was het zo dat hij één en ander slechts marginaal kon beoordelen. Een volle appreciatie behoorde immers tot het prerogatief van de gemachtigd ambtenaar .

(...)

* Voor de werken waarvoor INAFZO regularisatie vroeg, oordeelde de stedenbouwkundig inspecteur in gelijke zin (...).

De gemachtigd ambtenaar van zijn kant heeft hierna in een volledige beoordeling expliciet gesteld dat de werken in overeenstemming waren met de goede ruimtelijke ordening :

De gemachtigd ambtenaar heeft vooreerst alle individuele bezwaren van verzoeker onderzocht en beoordeeld (...).

Uiteindelijk concludeerde de ambtenaar :

'Beoordeling van de goede ruimtelijke ordening :

De reliëfwijziging ingevolge de kleiontginningen (de uitgravingen) zijn slechts een tijdelijke toestand. Zij werden/worden ongedaan gemaakt ingevolge de opvulling van de putten in het kader van de realisering van de nabestemming. De afwerking overeenkomstig de voorgenomen landschapsstudie dient de goede ruimtelijke ordening van de omgeving. De voorziene hoogtes zijn aanvaardbaar.

Algemene conclusie

Uit bovenstaande motivering blijkt dat de aanvraag in overeenstemming is (of kan gebracht worden mits het opleggen van de nodige voorwaarden) met de wettelijke bepalingen, alsook met de goede plaatselijke ordening en met een onmiddellijke omgeving'.

De gemeente, die ten tijde van het openbaar onderzoek zelf reeds alle aspecten van de ruimtelijke ordening had onderzocht die verzoeker had aangekaart, sloot zich na het advies van de gemachtigd ambtenaar, nog eens expliciet bij diens stelling aan :

'Het College van Burgemeester en Schepenen motiveert zijn standpunt als volgt :

Het kan het hierboven vermeld eensluidend advies van de gemachtigd ambtenaar bijtreden. Dit advies wordt ook als haar standpunt beschouwd'.

In zijn huidig verzoekschrift haalt verzoeker één van zijn bezwaarpunten opnieuw aan, met name de bewering dat de regularisatieaanvraag de hydro-geologische veiligheid van het gebied in het gedrang zou brengen.

Ook op dit punt hebben het schepencollege en de gemachtigd ambtenaar verzoeker duidelijk gemaakt waarom men diens opinie niet deelde :

De gemeente overwoog :

'Dat door de uitvoering van de geplande werken de hydro-geologische veiligheid niet in het gevaar lijkt te komen;

Dat de heer Paul VAN STEELANDT {voormalig afdelingshoofd van de administratie, natuurlijke rijkdommen en energie) tijdens het colloquium van het genootschap van geologen van de universiteit te Gent in een uiteenzetting met als titel: 'Storten en ontginnen, een ruimtelijke nuloperatie?' (23 en 24 maart 1995) inderdaad stelde :

'Mits het nemen van een aantal specifieke voorzorgsmaatregelen zijn in Vlaanderen een hele reeks ontginningsputten uitermate geschikt voor afvalberging (...). In de toekomst zal men dan ook het ontginningsbeleid en het afvalstoffenplan op elkaar moeten afstemmen waarbij er met de gevolgen van het milieu en de economie rekening wordt gehouden.

4.3.2.1 : Het klasse 1 stort te ZONNEBEKE : De stortplaats te ZONNEBEKE kadert volledig in de belangrijke doelstelling van de stortplaatsenbeleid nl. de inrichting en uitbreiding van stortplaatsen in hydro-geologische veilige gebieden....'

Dat de heer VAN STEELANDT zijn gemotiveerde uiteenzetting beëindigde met de stelling :

'Ik durf dan ook te pleiten voor een huwelijk tussen de delfstoffen- en afvalstoffensector .'

Overwegende dat de kritiek op de geologie (hydro-geologische veiligheid, kwaliteit van de Ieperiaanse klei en dergelijke) ook uitvoerig bestudeerd zijn in het voor conform verklaarde effectrapport van 23 april 1993 en de recente algemene hydrogeologische studie waarnaar de aanvragers hebben verwezen;

Dat deze voornoemde algemene hydro-geologische studie van 27 januari 1997 ook werd goedgekeurd door de OVAM op 4 juli 1997,. Dat een en ander overigens niet de bouwvergunning aanbelangt maar wel de milieuvergunning;

Overwegende dat er geen aanwijzingen zijn dat de hele waterhuishouding van het omliggend gebied door de aanleg van de werken in het gedrag zou komen;

Dat het de taak is van de milieuvergunningverlenende overheid om erover te waken dat de opvulling met stortmateriaal de loop van het grondwater niet nadelig zal beïnvloeden,'

Dat het inderdaad zo is dat begin de jaren '80 de gemeente ZONNEBEKE is overgegaan tot de aanleg van een nieuw rioleringsstelsel en het water dat vroeger bij grote regenval langs de Zonnebekeweg zijn weg moest vinden naar de Hanebeek sedertdien via een rechtstreekse pijp van 1,2 meter doormeter naar de Hanebeek kan stromen en er zich geen wateroverlast meer voordoet;

Dat anders dan in het bezwaar wordt geschreven de goede waterhuishouding door de aangevraagde werken geenszins in het gedrag komt.(...)

De gemachtigd ambtenaar kwam in essentie tot dezelfde bevindingen maar voegde er nog aan toe dat de Vlaamse Minister voor Leefmilieu in haar vergunningsbeslissing voor TERCA ZONNEBEKE niet de voorwaarden had opgelegd dat de opvulling diende te gebeuren met niet-verontreinigde grond (...).

Overigens menen de aanvragers dat de problematiek die verzoeker in dit middel wil aansnijden raakt aan de opportuniteit van de genomen beleidsbeslissingen en niet aan haar legaliteit. Een opportuniteitsbeoordeling is het prerogatief van de bestuurlijke overheid, ten minste voor zover deze haar

discretionaire bevoegdheid binnen de perken van de redelijkheid heeft uitgeoefend, wat in deze is gebeurd.

De overheid heeft haar beslissing afgewogen aan de hand van werkelijk bestaande feiten waarvan zij zich een duidelijke voorstelling heeft gevormd door (a) haar vertrouwde met het dossier uit het verleden, door (b) het bezwaar van verzoeker en door (c) de repliek van de aanvragers.

Verzoeker kan niet op een 'verkapte vorm' de opportuniteit van de genomen beslissing laten beoordelen via de voorwaarden die moeten vervuld zijn om een transactie te kunnen bekomen.

Indien de regularisatieaanvraag -zoals verzoeker beweert- 'noodzakelijkerwijze nooit verantwoord is (...)' : in het kader van het vereiste van een goede plaatselijke ruimtelijke ordening' zou men verwachten dat verzoeker de schending van het redelijkheidsbeginsel als afzonderlijk middel tegen de bestreden beslissing zou opwerpen, wat hij nalaat.

Verzoeker stelt verder dat uw Raad in arrest 84.369 heeft geoordeeld dat niet 'op een voorwaardelijke wijze' kan worden voldaan aan de verwezenlijking van de nabestemming.

De vrijwillig tussenkomende partijen menen dat de termen 'op voorwaardelijke wijze' hier dubbelzinnig wordt gebruikt.

Uit het arrest 84.369 kan enkel worden afgeleid dat het niet voldoende is bij een bouwvraag om er op te wijzen dat de nabestemming van het grondgebied na de aangevraagde werken nog steeds kan gerealiseerd worden en is enkel in dat opzicht een 'voorwaardelijke vergunning' niet mogelijk..

Zoals hoger reeds uiteengezet houdt de huidige vergunning in haar beschikkend gedeelte zelf de realisatie in van de bodembestemming 'zone voor openbaar nut en gemeenschapsvoorzieningen' en is er dus geen sprake van een voorwaardelijke vervulling van deze nabestemming.

De werken kunnen niet meer worden afgedaan als werken die de latere realisatie van de bodembestemming niet in de weg staan; de verwezenlijking van de nabestemming wordt in voorliggend geval niet afhankelijk gesteld van een landschapsstudie, van het volstorten van de kleiputten etc.; de vergunning behelst deze werken en realiseert zodoende de nabestemming.

Voorlopig besluit. Ook aan de verenigbaarheid van de werken met de goede ruimtelijke ordening is voldaan (...)"

Overwegende dat, wat de door tweede verwerende partij aangevoerde exceptio obscuri libelli betreft, de tussenkomende partijen deze exceptie niet maken en het middel zeer omstandig beantwoorden; dat de tweede verwerende partij er eveneens in is geslaagd om de onderdelen van het middel vrij omstandig te beantwoorden; dat hieruit blijkt dat de tweede verwerende partij in haar rechten van verweer niet werd geschaad; dat in deze stand van het geding deze exceptie niet wordt aangenomen;

Overwegende dat de artikelen 158, § 1 en 159, eerste lid, D.R.O. hiervoor bij de bespreking van het eerste middel zijn aangehaald; dat luidens artikel 159, eerste lid, D.R.O. een regularisatievergunning kan worden verleend in de gevallen bedoeld in artikel 158, § 1, D.R.O.; dat uit de laatstgenoemde bepaling op het eerste gezicht volgt dat een regularisatievergunning kan worden verleend indien

vooreerst het in artikel 146 D.R.O. bedoelde misdrijf niet bestaat uit het uitvoeren van werken of het verrichten of voortzetten van handelingen of wijzigingen die een inbreuk plegen op de ruimtelijke uitvoeringsplannen of plannen van aanleg, of op de uitvoering van de krachtens het D.R.O. vastgestelde verordeningen of op de voorschriften van een verkavelingsvergunning en indien, ten tweede, die werken, handelingen en wijzigingen in aanmerking komen voor de afgifte van de vereiste vergunning; dat, wat de eerste voorwaarde betreft, de verzoeker op het eerste gezicht aanvoert dat de bestreden regularisatievergunning strijdt met de bestemmingsvoorschriften van het ontginningsgebied met nabestemming gebied voor gemeenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoorzieningen en met de bestemmingsvoorschriften van het agrarisch gebied; dat wat de tweede voorwaarde betreft, de verzoeker op het eerste gezicht aanvoert dat de in overtreding tot stand gebrachte werken, handelingen of wijzigingen, met het oog op de goede plaatselijke ruimtelijke ordening, niet in aanmerking komen voor de afgifte van de vereiste vergunning;

Overwegende dat, wat de strijdigheid betreft met de bestemmingsvoorschriften van het ontginningsgebied met nabestemming gebied voor gemeenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoorzieningen, artikel 17, 6.2., en artikel 17, 6.3., van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, bepalen wat volgt :

"17.6. De gebieden bestemd voor ander grondgebruik :

(...)

6.2. De gebieden voor gemeenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoorzieningen.

6.3. De ontginningsgebieden.

In deze gebieden dient rondom een afzonderingsgordel te worden aangelegd, waarvan de breedte vastgesteld wordt door bijzondere voorschriften.

Na de stopzetting van de ontginningen dient de oorspronkelijke of toekomstige bestemming, die door de grondkleur op het plan is aangegeven, te worden geëerbiedigd. Voorwaarden voor de sanering van de plaats moeten worden opgelegd opdat de aangegeven bestemming kan worden gerealiseerd";

Overwegende dat krachtens voornoemd artikel 17, 6.3., tweede lid, na de stopzetting van de ontginningen de nabestemming dient te worden geëerbiedigd; dat met andere woorden enkel de nabestemming, in casu "gemeenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoorzieningen" mag worden gerealiseerd; dat op het eerste gezicht uit deze bepaling geen beperking kan worden afgeleid met betrekking tot de aard van de activiteiten die zullen of moeten worden uitgevoerd om de

oorspronkelijke of toekomstige bestemming van het gewestplan te realiseren; dat te dezen de enige vereiste lijkt te zijn dat de door het gewestplan voorziene nabestemming nog effectief kan worden gerealiseerd;

Overwegende dat op het eerste gezicht met de tweede verwerende partij en de tussenkomenende partijen kan worden besloten dat tot het voorwerp van de vergunning behoort ook de daadwerkelijke verwezenlijking van de nabestemming; dat immers uit de overgelegde stukken blijkt dat de vergunning, benevens het regulariseren van de uitgravingen en het opvullen daarvan, ook de realisatie van het landschapsplan met inbegrip van de aanleg van het bos, de sportinfrastructuur, de bouw van een polyvalente overdekte ruimte, picniktafel en informatiepaneel, als de overdracht van de betrokken gronden aan een openbare bestuur, die in de voorwaarden van de vergunning zijn verwerkt, deel lijken uit te maken van het voorwerp van de vergunning; dat verzoeker niet lijkt te betwisten dat de realisatie van de landschapstudie en het daarin begrepen openbaar, sportief en educatief bos met bijhorende voorzieningen op het eerste gezicht beantwoordt aan de gewestplanbestemming "gebied voor gemeenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoorzieningen"; dat de bestreden stedenbouwkundige vergunning op het eerste gezicht de nabestemming "gemeenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoorzieningen" realiseert door een "regularisering en herstructurering van een kleiontginning en aanleg van een openbaar, sportief en educatief bos met bijhorende voorzieningen"; dat verder, wat het door verzoeker in ondergeschikte orde aangevoerd argument betreft, op het eerste gezicht het opvullen van de putten lijkt bij te dragen tot het verwezenlijken van de voorgeschreven nabestemming; dat uit het tweede lid van het voornoemd artikel 17, 6.3, op het eerste gezicht kan worden afgeleid dat het storten van afvalstoffen in de uitgravingen op zich niet strijdig is met de bestemming voor zover de door het gewestplan voorziene nabestemming kan worden gerealiseerd; dat verzoeker niet lijkt aan te tonen met zijn betoog dat door "de sanering van de plaats" door middel van het storten van afvalstoffen, de nabestemming niet zal kunnen worden gerealiseerd;

Overwegende dat, wat de strijdigheid met de bestemmingsvoorschriften van het agrarisch gebied betreft, artikel 11, 4.1, van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerpgewestplannen en gewestplannen, bepaalt wat volgt :

"4.1. De agrarische gebieden zijn bestemd voor de landbouw in de ruime zin. Behoudens bijzondere bepalingen mogen de agrarische gebieden enkel bevatten

de voor het bedrijf noodzakelijke gebouwen, de woning van de exploitanten, benevens verblijfsgelegenheid voor zover deze een integrerend deel van een leefbaar bedrijf uitmaakt, en eveneens para-agrarische bedrijven. Gebouwen bestemd voor niet aan de grond gebonden agrarische bedrijven met industrieel karakter of voor intensieve veeteelt, mogen slechts opgericht worden op ten minste 300 m van een woongebied of op ten minste 100 m van een woonuitbreidingsgebied, tenzij het een woongebied met landelijk karakter betreft. De afstand van 300 en 100 m geldt evenwel niet in geval van uitbreiding van bestaande bedrijven. De overschakeling naar bosgebied is toegestaan overeenkomstig de bepalingen van artikel 35 van het Veldwetboek, betreffende de afbakening van de landbouw- en bosgebieden.";

Overwegende dat op grond van de overgelegde stukken, op het eerste gezicht met de tussenkomen partijen kan worden besloten dat de bestreden vergunning op het kadastraal perceel 369f, in strijd met hetgeen verzoeker betoogt, geen opvulling geschiedt met industriële afvalstoffen, maar met "streekeigen materiaal"; dat verzoeker niet aanvoert dat dit strijdt met het voornoemde bestemmingsvoorschrift; dat dit onderdeel van het middel in de feiten lijkt te falen;

Overwegende dat, wat het onderdeel betreft betrokken op het feit dat de in overtreding tot stand gebrachte werken handelingen of wijzigingen met het oog op de goede plaatselijke ruimtelijke ordening, niet in aanmerking komen voor de afgifte van de vereiste vergunning, het niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de bouwaanvraag in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid; dat de Raad van State bij de beoordeling van zijn wettigheidstoezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze bouwaanvraag, is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Overwegende dat, wat de kritiek van de verzoeker betreft dat "nu (...) de regularisatieaanvraag onverenigbaar is met de betreffende gewestplannen, (...) een dergelijke aanvraag nooit op een wettige wijze vergund (kan) worden en (...) zij noodzakelijkerwijze nooit verantwoord (kan) zijn in het kader van het vereiste naar een goede plaatselijke ruimtelijke ordening", uit de voorgaande bespreking van dit middel op het eerste gezicht niet blijkt dat de vergunde werken strijden met de gewestplanbestemmingen; dat het door de verzoeker bijgebrachte argument - m.n. dat de verwezenlijking van de regularisatieaanvraag de hydrogeologische veiligheid van het gebied in het gedrang brengt - dat op het eerste gezicht lijkt terug te gaan op een tijdens het openbaar onderzoek door de verzoeker ingediend bezwaar, enkel lijkt te steunen op een feitelijke beoordeling van de zaak en op het eerste gezicht niet

aantoont dat de beslissende overheid bij de beoordeling van de bouwaanvraag, de grenzen van haar wettelijk toegekende appreciatiebevoegdheid zou hebben overschreden; dat tot slot hiervoor tot het besluit is gekomen dat tot het voorwerp van de vergunning op het eerste gezicht ook de daadwerkelijke verwezenlijking behoort van de nabestemming "gebied voor gemeenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoorzieningen"; dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat de verzoeker in een derde middel de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, juncto een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, doordat, in, een eerste onderdeel, de bestreden beslissing geen motivering bevat waaruit blijkt welke de reden is voor het bijtreden van het standpunt van de aanvragers en doordat, tweede onderdeel, de bestreden akte de regularisatie verleent voor een bouw misdrijf waarvan de omvang niet is gekend en hiervoor bovendien geen afdoende motivering wordt gegeven; dat hij het eerste onderdeel van het middel toelicht als volgt :

"1. Gebrek aan motivering waarom de opinie van de aanvraagsters wordt bijgevalen.

Bij de feitelijke uiteenzetting is reeds gebleken dat zowel het advies van het schepencollege, als het advies van de gemachtigde ambtenaar, als de bestreden beslissing niet anders zijn dan een weergave van de korte inhoud en een lichte aanpassing van de zinsconstructie van de tekst dd. 17 juli 2000, zoals deze is opgesteld door de advocaten van de regularisatieaanvragers om de argumentatie van de bezwaarindieners pogen te weerleggen.

Alhoewel het correct is dat men, om niet in een nutteloos formalisme te vervallen, in principe geen bijkomende motivering moet geven waarom het bestuur zich aansluit bij het advies of bij het voorstel (...), is uw Raad evenwel strenger op het vlak van beslissingen over bouwvergunningen.

Vandaar is het onaanvaardbaar dat het schepencollege bij de motivering van zijn advies en van zijn beslissingen tot het verlenen van vergunningen geen eigen oordeel heeft gevormd. Verleent het college van burgemeester en schepenen een bouwvergunning, dan zal die beslissing niet afdoende gemotiveerd zijn indien, na verwijzing van de geldende redenen, enkel het beschik-kend gedeelte van het advies van de gemachtigde ambtenaar wordt overgeno-men. Het college heeft immers een eigen beslissingsmacht, en moet dan ook de eigen overwegingen kenbaar maken waarom het advies van de gemachtigde ambtenaar wordt gevolgd (...).

Niettemin gaat uw Raad er vanuit dat het de plaatselijke toestand het best van alle overheidsinstanties kent en dus verplicht is een eigen oordeel te vellen. Wanneer de beslissing zich enkel beperkt tot het van het beschikkend gedeelte van het advies van de gemachtigde ambtenaar en geen eigen motieven bevat, is de formele motivering duidelijk geschonden (...).

In onderhavige zaak blijkt de gemeente de motiveringsplicht 'nog meer' geschonden te hebben, nl. door een loutere overname van de argumentatie van de vergunningaanvraagsters. Het is deze argumentatie die hernomen wordt in het advies van de gemachtigde ambtenaar en in dat van het college.

Op geen enkel ogenblik blijkt deze argumentatie in vraag te zijn gesteld, nog is duidelijk waarom zij wordt bijgetreden.

2. Geen afdoende motivering.

Ook de blindelings overgeschreven argumentatie van de aanvraagsters zelf, zoals overgenomen in het advies van de gemachtigde ambtenaar en in de beslissing van het college is niet afdoende.

Zo stelt de verzoekende partij dat er in dit gebied geen stort van industrieel afval mag, en wel eenvoudigweg omdat dit niet voorzien wordt in de betreffende bestemmingen van het gewestplan. Als er al opvulling van de putten zou mogen vergund worden, dan kan dit enkel met niet afvalstoffen.

Ook op dit punt van het bezwaarschrift wordt nergens een afdoende noch terzake dienende tegenargumentatie geformuleerd. Verwijzingen naar het milieuvergunningsdecreet en het bodemsaneringsdecreet doen niets af van de gewestplanbepalingen.

De verzoekende partij heeft opgeworpen dat het storten van industriële afvalstoffen nadelige effecten heeft op de gezondheid, de persoonlijke leefomgeving, de landbouwexploitatie en zijn patrimonium.

Het antwoord van de gemachtigde ambtenaar en het schepencollege beperkt zich tot de vermelding dat zulke bezwaren 'subjectief' zijn en dat het aan te planten bos 'eerder voordelige dan nadelige effecten' heeft op de genoemde bezwaren.

Dergelijke motivering voldoet niet.

Het volstaat inderdaad niet om de klacht van verzoekende partij, zijnde buur, betreffende het storten van industrieel afval, af te doen als 'subjectief'. Te meer daar het aan te planten bos blijkbaar toch de 'nadelige effecten' van de vergunning dient te verhelpen.

De argumentatie die erin bestaat te stellen dat men geen rechtmatig bezwaar kan hebben tegen het storten van industrieel afval, zolang er maar naderhand boompjes worden opgepland, lijkt onaanvaardbaar.";

Overwegende dat de tweede verwerende partij het middel in haar geheel beantwoordt als volgt :

"(...)

Ter weerlegging van het middel dient er vooreerst op te worden gewezen dat het weglaten van de formele motivering in de administratieve rechtshandeling, niet per se tot haar vernietiging leidt indien het doel van de formele of uitdrukkelijke motiveringsplicht werd bereikt, met name de betrokkene een zodanig inzicht verschaffen in de motieven van die beslissing opdat hij in staat is terdege te oordelen of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die hem worden verschaft (...). Hieruit volgt dat wie de motieven van de beslissing kent, zelfs al is de beslissing niet formeel gemotiveerd, zich niet nuttig kan beroepen op de schending van de formele motiveringsplicht. In dit geval is het doel van de formele motiveringsplicht immers bereikt, namelijk het hem doen kennen van de motieven van de beslissing. Desgevallend kan een verzoekende partij geen belang meer doen gelden bij het middel.

Uit de argumentatie die door verzoekende partij wordt ontwikkeld in het verzoekschrift, blijkt dat de motieven van de beslissing haar wel degelijk bekend zijn. In dit geval is het doel van de formele motiveringsplicht duidelijk bereikt. Bovendien blijkt uit het bestreden besluit zelf, dat het voldoet aan de voorwaarde van formele motivering daar het op expliciete wijze de betrokkene een zodanig inzicht verschaft in de motieven van die beslissing zodat zij in staat is terdege te oordelen of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die haar worden verschaft (...).

Het bestuur was hierbij trouwens niet verplicht om alle door de rechtzoekende aangehaalde feitelijke en juridische argumenten te beantwoorden. Het volstond met andere woorden dat de motivering draagkrachtig is, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen, wat in casu het geval is, zoals blijkt uit het bestreden besluit dat in een maar liefst in een tiental pagina's tellend gedeelte uiteenzet waarom de vergunning kan worden verleend.

Bouwvergunningen dienen om de bestemming van het gebied te realiseren, milieuvergunningen om de nodige exploitatievoorwaarden op te leggen. Wat er in deze putten al dan niet mag worden gestort, en onder welke voorwaarden dit dient te gebeuren, wordt onderzocht in het kader van de milieuvergunningsprocedure. Het stond dan ook aan de vergunningverlenende overheid hieromtrent vast te stellen dat de stortplaats van Zonnebeke voldoet aan het afvalstoffenplan en het afvalstoffenbeleid. Voor wat de verenigbaarheid met de gewestplanbestemming betreft, kan worden verwezen naar wat werd uiteengezet met betrekking tot het tweede middel.";

Overwegende dat de tussenkomende partijen inzake dit eerste onderdeel repliceren dat de "verzoeker het dossier miskent wanneer hij stelt dat de gemeente en de gemachtigde ambtenaar zich geen eigen oordeel over de vergunningsaanvraag zou(den) hebben gevormd, maar 'blindelings' de stellingen van de aanvragers zouden hebben overgenomen en alle argumenten 'identiek' zouden zijn", dat "de gemeente en de gemachtigde ambtenaar tal van repliekargumenten van de aanvragers hebben overgenomen, (...) niet te loochenen (valt) en (...) ook de bedoeling (was) van het schrijven van de repliek", dat "één en ander (...) echter niet betekent dat de gemeente zich geen eigen opinie over het dossier heeft gevormd", dat "veel bezwaren (...) de gemeente zonder feitelijke kennis die wordt aangereikt en aannemelijk gemaakt door de aanvragers, niet (kan) beantwoorden", dat "net zoals verzoeker vermocht bezwaren in te dienen tijdens het openbaar onderzoek (...) het aan de aanvragers toegestaan (was) om op deze bezwaren te repliceren en hun zienswijze aan de gemeente mee te delen", dat "van belang is dat de gemeente, rekening houdend met het algemeen belang dat zij als overheid moet nastreven, bezwaren en replieken onderzoekt en tegen elkaar afweegt"; dat volgens de tussenkomende partijen de gemeente en de gemachtigde ambtenaar dit gedaan hebben, waarop ze ter ondersteuning van dit argument, omstandig "een (niet limitatief) aantal passussen uit de vergunning" aanhaalt; dat de tussenkomende partijen ook nog betwisten dat er geen afdoende noch ter zake dienende tegenargumenten werden geformuleerd voor het bezwaar van verzoeker dat er geen opvulling mocht gebeuren met industrieel afval; dat volgens hen "dezelfde opmerkingen gelden voor wat de kritiek van verzoeker betreft dat het storten van industriële afvalstoffen nadelige effecten zou hebben op de gezondheid, de persoonlijke leefomgeving, de landbouwexploitatie en zijn patrimonium", dat de

door het college van burgemeester en schepenen en de gemachtigde ambtenaar gegeven argumentatie pertinent en draagkrachtig is, dat verzoeker "afdoende (komt) te weten waarom de overheid de vergunning verleent en zijn bezwaar verwerpt";

Overwegende dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen dat elke eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden of voor een ander bestuur, in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat de opgelegde motivering afdoende moet zijn; dat aan de door voornoemde wetsbepalingen opgelegde motiveringsplicht is voldaan wanneer de stedenbouwkundige vergunning duidelijk de met de goede plaatselijke aanleg of ruimtelijke ordening verband houdende redenen vermeldt waarop de vergunningverlenende overheid haar beslissing steunt en waaruit blijkt dat zij is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, dat zij die correct heeft beoordeeld en dat zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Overwegende dat op het eerste gezicht het in grote mate "bijtreden" in de bestreden vergunning van de argumentatie van de vergunningaanvragers op zich niet inhoudt dat hierdoor de hiervoor hernomen uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt miskend; dat de in de voornoemde wet van 29 juli 1991 vervatte formele motiveringsplicht evenmin lijkt te vereisen dat de redenen worden uiteengezet waarom de argumentatie van de vergunningaanvragers wordt bijgetreden; dat op het eerste gezicht het college van burgemeesteren schepenen zich bij het verlenen van de thans bestreden beslissing een eigen oordeel lijkt te hebben gevormd en haar eigen overwegingen kenbaar heeft gemaakt door uitdrukkelijk "het hierboven vermeld eensluidend advies van de gemachtigde ambtenaar bij (te) treden" en dit advies als haar standpunt te beschouwen, alsook haar bespreking van de bezwaren te hernemen in de beslissing; dat verzoeker in dit onderdeel van het middel verder ook kritiek uit op het feit dat de beslissende overheid geen afdoende noch ter zake dienende tegenargumentatie heeft geformuleerd op twee in zijn bezwaarschrift geformuleerde grieven; dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen niet lijkt te vereisen dat in de akte waarin over de aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning wordt beslist, de redenen voor het niet bijtreden van de bezwaren worden hernomen; dat het onderdeel van het middel in zoverre niet ernstig is;

Overwegende dat de verzoeker in verband met het tweede onderdeel van het derde middel doet gelden wat volgt :

"Zo stelt de verzoekende partij in het bezwaarschrift dat bepaalde bouw misdrijven niet voldoende in kaart zijn gebracht, zodat de regularisatievergunning in wezen iets vergunt waarvan het voorwerp niet gekend is (De ontbrekende bouwvergunning voor het graven van een put (reliëfwijziging voor de ontginningswerken van de steenbakkerij); voor diverse ophopingen langs de Zonnebeek; voor het opvullen van perceel 316n met gevaarlijke en industriële afvalstoffen; voor het herstel van de bres in het perceel nr. 350b.).

Zo ontbreken er bijvoorbeeld bouwvergunningen voor het graven van putten. Zolang men niet weet wat de omvang van deze putten is, is de vergunning die toelaat de putten vol te storten, bijzonder onduidelijk bij gebrek aan welomschreven voorwerp.

De argumentatie van de gemachtigde ambtenaar en het schepencollege dat een regularisatievergunning noodzakelijkerwijze voor een illegale geschapen toestand een legale oplossing aanreikt, is niet afdoende.

Regularisatie betekent inderdaad niet dat men zonder meer een illegaal bouwwerk kan legaliseren. Er anders over oordelen holt de ganse stedenbouw-wetgeving uit.

(...)"

Overwegende dat het antwoord van de tweede verwerende partij op het middel hiervoor is weergegeven;

Overwegende dat de tussenkomende partijen repliceren dat de omvang van de regularisatie vooreerst manifest blijkt uit het aanvraagdossier; dat zij ter zake verwijzen naar de begeleidende nota "waar uitvoerig en in detail de gevraagde regularisatiewerkzaamheden worden beschreven met telkenmale verwijzingen naar plannen in bijlage en zelfs volumeberekeningen van de regularisatie", dat verzoeker zijn kritiek illustreert "aan de hand van (slechts 4) elementen die hij in voetnoot vermeldt en waarvan bij nader toezicht geen enkel overtuigend is"; dat zij vervolgens opeenvolgend de kritieken betwisten inzake de ontbrekende bouwvergunning voor het graven van een put, voor de ophopingen langs de Zonnebeek, voor het opvullen van perceel 316n met gevaarlijke en industriële afvalstoffen en voor het herstel van de bres in het perceel nr. 350b; dat zij verder stellen dat uit het dossier allesbehalve blijkt dat de vergunningverlenende overheid van mening is dat elk illegaal bouwwerk kan worden gelegaliseerd, dat de vergunningverlenende en adviserende overheden nauwgezet hebben nagegaan of aan alle voorwaarden voor regularisatie was voldaan, dat "de argumentatie dat een regularisatieaanvraag per definitie betoogt een illegaal geschapen toestand te remediëren (...) een pertinent antwoord (vormt) op de bewering van verzoeker in zijn

bezwaarschrift dat er voor perceel 316n geen vergunning kon worden afgeleverd om dat er 'wordt vertrokken van een illegaal geschapen toestand' ";

Overwegende dat het niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de bouwaanvraag en van de aangevoerde bezwaren in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettigheidscontrole enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze bouwaanvraag en de bezwaren er tegen, is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Overwegende dat op het eerste gezicht de tussenkomende partijen kunnen worden bijgetreden waar zij stellen dat de aanvragers uitvoerig in de bijgeleide nota bij de bouwaanvraag de gevraagde regularisatiewerkzaamheden hebben beschreven; dat uit de bij de aanvraag gevoegde plannen en bijlagen prima facie blijkt dat de vergunningverlenende overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en zich een voldoende precies beeld hebben kunnen vormen van het voorwerp van de vergunningsaanvraag en van de werken waarvan de regularisatie werd gevraagd; dat verzoeker verder nog kritiek lijkt te uiten op de volgende passage uit de bestreden beslissing :

"(...)

c. Perceel 316N

Overwegende dat ook voor de werken op het voormalig perceel 316N (en ook het perceel 322B) een regularisatieaanvraag wordt ingediend;

Dat het college niet kan instemmen met de stelling van de bezwaarindieners dat er geen bouwvergunning meer zou kunnen worden afgeleverd omwille van het feit dat er 'wordt vertrokken van een illegaal geschapen toestand'; dat een regularisatieaanvraag per definitie beoogt een illegaal geschapen toestand te remediëren;"

dat op het eerste gezicht deze passage een antwoord door het college van burgemeester en schepenen biedt op een bezwaar dat de verzoeker heeft geuit tijdens het openbaar onderzoek; dat, zoals in het eerste onderdeel is uiteengezet, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen niet lijkt te vereisen dat in de akte waarin over de aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning wordt beslist, de redenen voor het niet bijtreden van de bezwaren worden hernomen; dat op het eerste gezicht ook het aangehaalde zorgvuldigheidsbeginsel dit niet lijkt in te houden; dat tot slot laatstgenoemd beginsel noch de voornoemde wet lijken te vereisen dat in de akte waarin over de aanvraag tot

stedenbouwkundige vergunning wordt beslist, de "reden tot regularisatie omstandig (wordt) gemotiveerd"; dat het tweede onderdeel niet ernstig is; dat het derde middel niet ernstig is;

Overwegende dat niet is voldaan aan de eerste door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarde om de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit te kunnen bevelen; dat die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van n.v. INAFZO en n.v. TERCA ZONNEBEKE in de vordering tot schorsing wordt ingewilligd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 3.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

De kosten van de tussenkomst in de schorsingsprocedure, bepaald op 247,90 euro, komen ten laste van de tussenkomende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op twaalf maart 2002, door :

de H.	G. DEBERSAQUES,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

G. DEBERSAQUES.